

ת"ד 4857/07/13 - מדינת ישראל נגד שלמה אבוטבול

בית משפט השלום לתעבורה בצפת

ת"ד 4857-07-13 משטרת ישראל/ לשכת תביעות תעבורה צפת נ' אבוטבול
בפני: כבוד השופט בסאם קנדלפת

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

שלמה אבוטבול

הכרעת דין

הנאשם מואשם בעבירות של נהיגה רשלנית בניגוד לסעיפים 62(2) ו- 38(3) לפקודת התעבורה, התנהגות הגורמת נזק לאדם ולרכוש בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה בצירוף סעיפים 68 ו- 62 לפקודת התעבורה, ופניית פרסה אסורה בניגוד לתקנה 44(א) לתקנות התעבורה בצירוף סעיפים 68 ו- 62 לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, עולה כי ביום 10.10.2011, בסמוך לשעה 19:30, נהג הנאשם רכב פרטי בכביש 77 מכיוון צומת המוביל לכיוון צומת גולני, ובמהלך הנסיעה, בצומת הלוחם הבודאי (להלן: "הצומת"), פנה הנאשם ברכבו פניית פרסה מסוכנת שחסמה את נתיב נסיעתו של מר אליעזר אניג'ר (להלן: "הנפגע") אשר נהג באופנוע והתקרר לצומת מהכיוון הנגדי, וכך גרם הנאשם להתנגשות האופנוע ברכבו (אירוע זה ייקרא להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נגרמו לנפגע חבלות חמורות ושברים בכל הגוף ונותרה אצלו נכות צמיתה בדרגת 35%.

הנאשם כפר באחריותו לתאונה, ונשמעו הוכחות.

מטעם התביעה העידו הנפגע והבוחן, רס"מ אוסקר אמיר, אשר חקר את נסיבות התאונה. הנאשם העיד להגנתו.

באי כוח הצדדים, עוה"ד שלומי עזרא (בשם המדינה) ועוה"ד ישראל גרבאוי (בשם הנאשם), הביאו בפני את סיכומיהם לעניין האשמה. לא אחזור על כל פרטי הטענות, ואתן את דעתי לעיקר. כמו כן, אתייחס להלן לראיות ככל שהן רלוונטיות להכרעת הדין בלבד.

קו ההגנה של הנאשם, בקליפת אגוז, הוא כך: פנס החזית של האופנוע לא האיר במהלך הנסיעה ומכאן שבזמן התאונה, שעת חושך, הנאשם לא הבחין ולא יכול היה להבחין באופנוע שהתקרב לצומת, כך שהתאונה היתה בלתי נמנעת מבחינתו. בנוסף, מציין הנאשם כי הנפגע נהג באופנוע במהירות גבוהה מעל המותר בחוק ואילו נהג כחוק התאונה היתה נמנעת.

אקדים מסקנה לניתוח ואומר, כי טענותיו של הנאשם, על רקע הראיות שהובאו במשפט, אין בהן כדי להוביל לזיכוי במשפט. אפרט.

הנפגע העיד בפניי, כי בהתקרבו לצומת הוא הופתע מרכבו של הנאשם חוסם את נתיב נסיעתו בעקבות פניית הפרסה, ואף כי ניסה לבלום קרתה התאונה בשל המרחק הקצר שממנו הוא הבחין ברכבו של הנאשם. הנפגע הדגיש כי לא נהג במהירות גבוהה מאוד (לא יותר מ- 120 קמ"ש לדבריו), כי האופנוע שבו נהג היה חדש והפנס הקדמי האיר בו באופן אוטומטי, וכי הכביש היה מואר בתאורת רחוב. עדותו של הנפגע הותירה בי רושם אמין וחיובי, הוא לא ניסה להפריז בתיאור האירועים ותשובותיו בחקירה נגדית היו כנות וענייניות. עדותו של הנפגע מתקבלת, אפוא, כעדות אמינה שאני מבסס עליה את ממצאי הכרעת הדין, במיוחד באשר לשאלה אם פנס החזית של האופנוע האיר אם לאו.

בנוסף לתיאור העובדתי הנ"ל של הנפגע, אחריותו של הנאשם מתבססת על עדות הבוחן וממצאיו אשר לא הופרכו כהוא זה במשפט. מדוח הבוחן (**ת/6**) עולה כי לרשות הנאשם עמד שדה ראייה פנוי למרחק של כ- 360 מטרים מכיוון הגעת הנפגע (ראו סעיף 4 בדוח הבוחן), וקטע הכביש היה מואר כולו בתאורת רחוב (ראו עדותו של הבוחן בפרוטוקול הדין מיום 19.3.14 עמוד 3; וכן ראו לוח התצלומים **ת/4**). עוד הוסיף הבוחן, לשאלת בית המשפט, כי אין ספק שהנאשם התחיל בפניית הפרסה כאשר האופנוע נמצא בתוך שדה הראייה שלו (שם, עמוד 4).

הנאשם העיד כי עובר לתאונה הוא לא הבחין כלל באופנוע, וכי גילה את עצם הימצאותו בכביש רק בעת ההתנגשות (ראו פרוטוקול הדין מיום 23.9.14, עמודים 9 ו- 10; וכן ראו הודעת הנאשם במשטרה **ת/3**). לטובת הנאשם אניח כי תוכן עדותו אמת, אך עדיין אין בכך כדי לפטור אותו מאחריות לתאונה. העובדה כי הנאשם לא הבחין באופנוע מתקרב לצומת מעידה, בנסיבות המקרה, על רשלנות בדרגה גבוהה מצד הנאשם. הרי כאמור אין ספק כי הנאשם התחיל לפנות פניית פרסה כאשר האופנוע היה בתוך שדה הראייה שלו והיה בולט לעין בשעת החשיכה, ולא היתה אפוא כל סיבה מוצדקת כדי להתעלם מנוכחותו בכביש. לפיכך, אף כי ייתכן שהנאשם לא הבחין בפועל באופנוע המתקרב, הרי הוא יכול וצריך היה להבחין בו ומכאן קמה אחריותו ברשלנות לגרימת התאונה. למעלה מן הצורך, ואף שאיני נדרש לתת הסברים לפשר התנהגותו של הנאשם, אציין כי מעדותו של הנאשם עולה כי עובר לתאונה הוא טעה בדרך ונאלץ לפנות פניית פרסה כדי להמשיך בדרכו הנכונה. ייתכן אם כך שהנאשם מיהר בפזיזות לתקן את טעותו מבלי לוודא כי אין רכב אחר המתקרב לצומת ועלול להתנגש בו במהלך הפניה, ובכך גרם לתאונה ברשלנותו.

התעלמותו, במודע או שלא במודע, של נהג רכב מהימצאותו של רכב דו גלגלי בכביש הנה אסורה לפי כל סטנדרט התנהגות ראוי ומקובל. חובת הזהירות של נהג רכב להימנע מתאונה במהלך פניה בצומת דרכים חלה באופן מוגבר כלפי נהג רכב דו גלגלי, זאת בשל הפגיעות היתירה של האחרון ביחס לראשון. יפים בהקשר זה דבריו של כבוד סגן הנשיא אברהם בעניין עפ"ת (מחוזי נצרת) 35193-02-14 **מדינת ישראל נ' בוכריס** (6.1.2014):

" .. על נהג המבחין באופנוע בהתקרבו לצומת להיזהר שבעתיים, כיוון שלהבדיל ממכונית, שנהגה עשוי לבלום בלימת חירום או להסיט את רכבו על מנת להימנע מהתנגשות, הדבר איננו אפשרי בנהיגה באופנוע, וההתנגשות היא בלתי נמנעת עם חסימת הדרך בפניו. הזהירות המצופה מנהג הנכנס לצומת בהבחינו באופנוע מתקרב הינה גבוהה, על כן, בהשוואה למצב בו מכונית מתקרבת לצומת".

לאור האמור, אני קובע כי הנאשם פנה פניית פרסה בצומת מבלי לוודא כדבעי כי אין רכב אחר המתקרב לצומת, ובכך נטל סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת תאונה קשה, סיכון שלמרבה הצער התממש במקרה שבפנינו. בכך התרשל הנאשם ועשה מעשה שנהג סביר לא היה עושה בנסיבות העניין. בשים לב לשדה הראיה הארוך שעמד לרשות הנאשם ולמצב התאורה של האופנוע והכביש, אין ספק כי התאונה היתה נמנעת אילו הקדיש הנאשם תשומת לב מספקת לאופנוע שהתקרב לצומת, והיה מאפשר לו להמשיך בנסיעתו ללא הפרעה בטרם פנה פניית פרסה. משנכשל הנאשם בכך וקרחה התאונה, אני מוצא אותו אחראי ברשלנות לגרימתה.

בשולי הדברים אתייחס בקצרה לטענות הנאשם בדבר המהירות הגבוהה שבה נהג הנפגע את רכבו וחלקו של האחרון בגרימת התאונה. גם בהנחה שהנפגע אכן נסע במהירות גבוהה, עדיין אין בכך כדי לפטור את הנאשם מאחריות בגין רשלנות. ראשית, כלל נקוט בידינו כי רשלנותו של גורם אחד אינה מוציאה רשלנותו של גורם אחר, ושנית - וזה העיקר - זכות הקדימה ברחוב היתה נתונה לאופנוע של הנפגע הבא ממולו של הנאשם (ראו תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה). מכאן, ודווקא בשל מהירות נסיעת האופנוע, היתה זו חובתו של הנאשם לאפשר לנפגע לעבור את הצומת בטרם יפנה בפניית פרסה. כאמור, נהג סביר היה אמור להבחין בכך שהאופנוע מתקרב בקצב מהיר אל הצומת והיה נותן לו זכות קדימה כמתחייב בדיון. בנוסף, לא שוכנעתי כי מהירות נסיעתו של האופנוע היתה כה חריגה והתקרבותו לצומת היתה כה מפתיעה, עד כדי ניתוק הקשר הסיבתי המשפטי בין התנהגותו של הנאשם לבין התרחשות התאונה. פשיטא, בשדה ראייה של 360 מטרים הפתעה כזו אינה אפשרית.

לאור כל האמור, אני נותן אמון מלא בגרסתו של הנפגע כי חסימת נתיב נסיעתו על ידי רכב הנאשם נעשתה באופן פתאומי וממרחק קצר, ובהינתן אורך שדה הראייה שעמד לרשות הנאשם, אין לי ספק כי פנייתו של הנאשם בפניית פרסה נעשתה בחופזה תוך נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התאונה. ייתכן כי הנאשם כאמור לא צפה בפועל אפשרות התרחשות התאונה, אך הוא יכול וחייב היה לצפותה, ומכאן אני מוצא אותו אחראי ברשלנות לגרימת התאונה המצערת.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ה, 07 דצמבר 2014, במעמד הנאשם ובא כוחו, עו"ד גרבאוי, ובאת כוח המאשימה, עו"ד ברדה.

